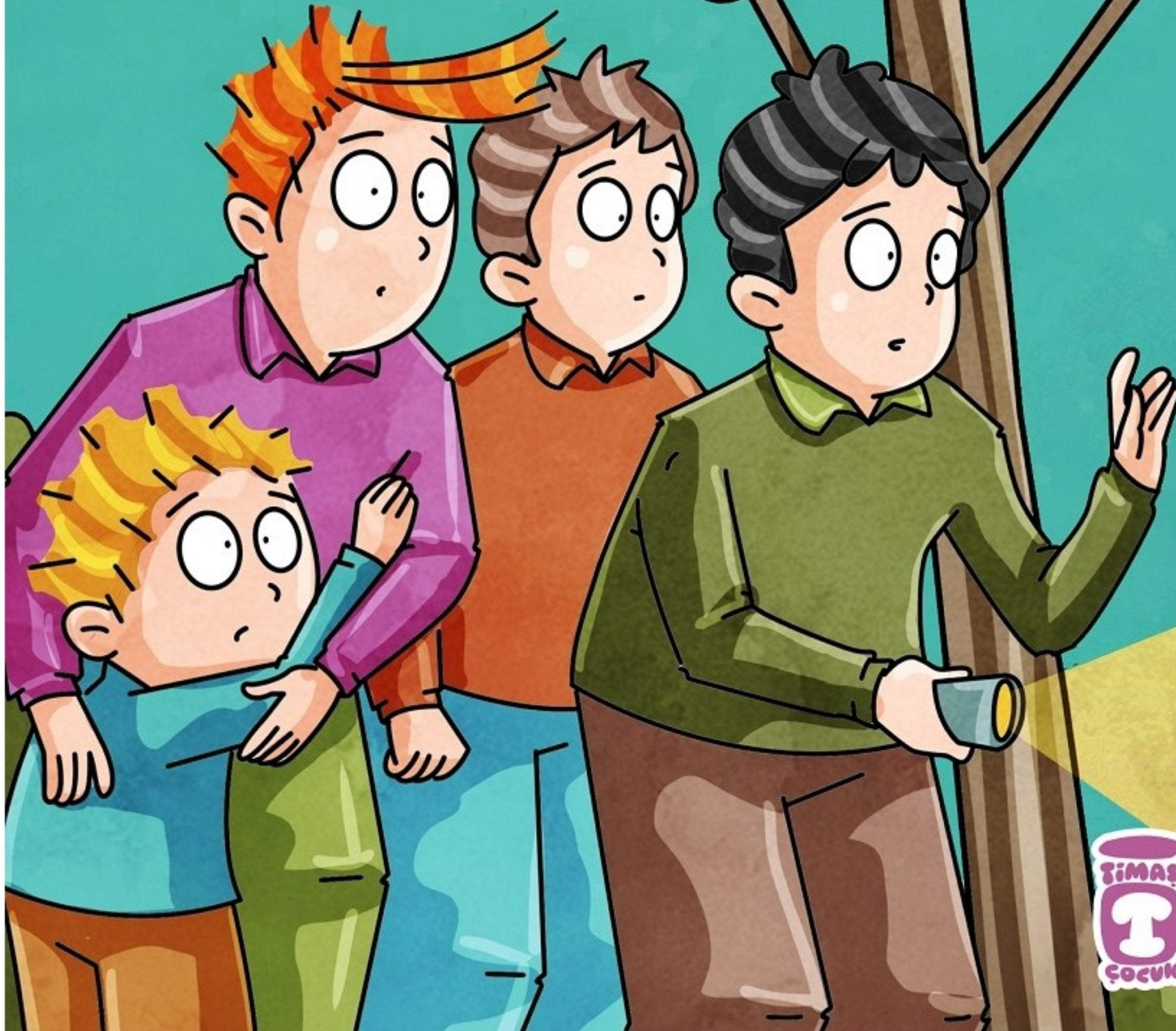

LEVENT

Korkmak
Yok

Mustafa Orakçı

LEVENT

Korkmak
Yok

Mustafa Orakçı

Resimleyen: Derya Işık Özbay

GİZLİ İŞLER PEŞİNDEYİM!

Bu dönem bizim okula yeni bir öğretmen geldi. Herkes çok iyi olduğunu söylüyor. Ben de tanışmak istedim. Bahçede görünce hemen yanına gittim. “Merhaba öğretmenim, ben Levent.” dedim. “Biliyorum Levent... Ben de **Mustafa Orakçı.**” dedi. Beni tanimasına şaşırdım ama bir şey demedim. Biraz muhabbet ettik. Memleketinin Çanakkale Çan olduğunu söyledi. Önce Mustafa Öğretmen’i kekeme sandım ama meğerse Çan, Çanakkale’nin ilçesiymiş.

Neyse o teneffüs çok şey konuştuk. 1979 yılında doğduğunu, daha önce Sakarya ve Urfa’da öğretmenlik yaptığını anlattı. Ayrıca çocuklar için yazdığı kitaplar da varmış. Bu çok ilgimi çekti. “Şimdi ne yazıyorsunuz?” diye sordum. Etrafına baktı. Yakınlarda kimsenin olmadığından emin olunca kulağıma fısıldadı: “**Gizli bir proje üzerinde çalışıyorum. Bir çocuğun kardeşi ve arkadaşlarıyla yaşadığı maceraları yazıyorum.**” Sonra da sessizce yanımdan uzaklaştı.

İçime bir kurt düştü. Acaba yazdığı kişi ben miydim? Ne de olsa yaramaz bir kardeşim ve bir sürü komik arkadaşım var. Hayatım tam kitaplık hatta filmlik...

Bunu öğrenmenin bir tek yolu vardı. Teneffüslerde Mustafa Öğretmen’i gizlice takip ettim. Bir ara elini cebinden çıkarırken bir şey düşürdü. Bir kartvizitti bu. Üstünde **Derya Işık Özbay** yazıyordu. Eve gidince bu ismi internetten araştırdım. İlginç bilgiler edindim. Derya Işık Bey, şu an çeşitli dergilerde çizgi roman ve karikatür çiziyormuş. Ayrıca kitap çizimleri de varmış! Nasıl çiziyor merak ettim açıkçası.

Mustafa Öğretmen’i en son bizim Mert’le konuşurken gördüm. Artık hiç şüphem kalmadı. Kesin bizi yazıyor! Umarım her şeyi yazmaz. Yoksa nasıl çıkarım insan içine?

LEVENT

• Korkmak Yok

Yazan: Mustafa Orakçı

Resimleyen: Derya Işık Özbay

Yayın Yönetmeni: Savaş Özdemir

Editör: Tülay Öncü

Kapak Tasarım: Sefer Koçan

İç Tasarım: Nur Kayaalp

Baskı ve Cilt: WPC Matbaacılık

**Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No:17-1
Esenyurt / İstanbul**

Tel: (0212) 886 83 30 / Sertifika No: 35428

Raf: 6 - 10 Yaş Öykü Hikâye

ISBN: 978-605-08-2949-5

2. Baskı / Ekim-2019

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi AŞ

Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5 Fatih/İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No:12364

Tel: (0212) 511 24 24 (pbx)

timascocuk.com • timascocuk@timas.com.tr

iyi ki kitaplarım var...

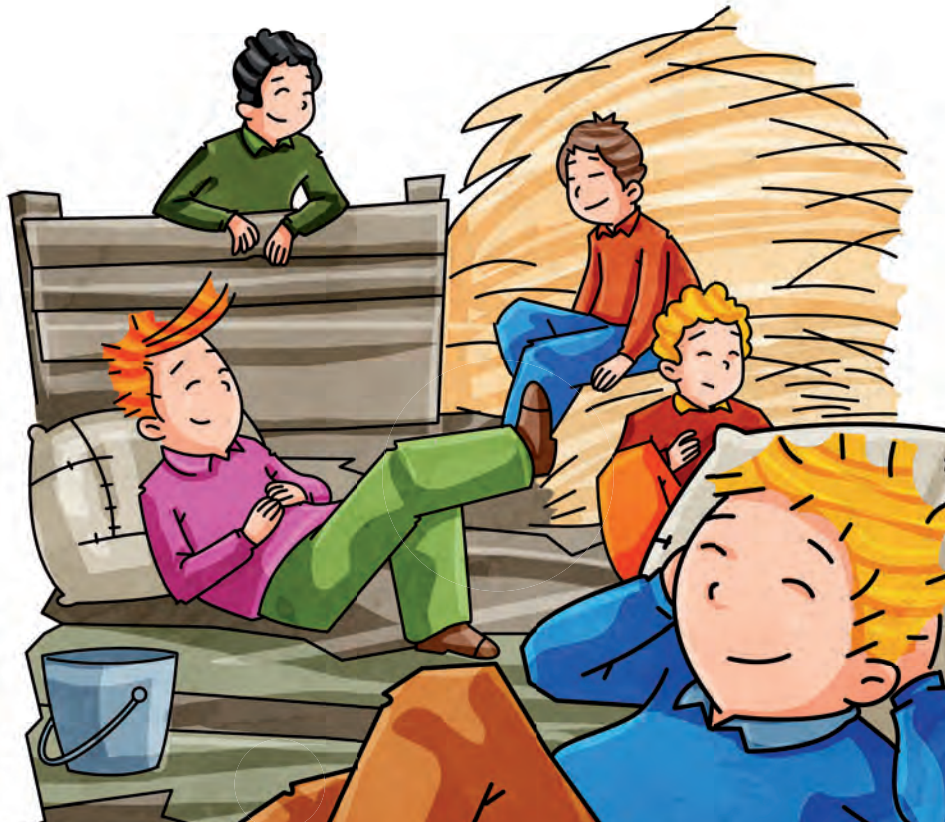

İÇİNDEKİLER

HAYVAN KOVUCULUĞU	5
KORKULU BEKLEYİŞ... ..	18
FOTOKAPAN DA NE?	28
BUNLAR DA KİM?	36
OPERASYON BAŞLASIN.....	41
HAYRİ ELLERİNDE	47
OSMAN'IN BİR PLANI VAR.....	60
DEFİNE SANDIĞI.....	73
HAYALET Kâmil.....	78
AYIDAN KAÇIŞ.....	84
SONRA NELER OLDU?	89
HAYDİ SEÇ BİRİNİ	91
SÖZLÜK.....	93

HAYVAN KOVUCULUĞU

Yaz tatili oldukça güzel geçti. Geçti diyorum unk neredeyse sonuna geldik. Bizim tayfaıyla bir yaz boyunca köyde kaldık. Dedeme köy işlerinde yardım ettik. Üstelik çok eğlendik. Bazen zldk bazen de korktuk. Geçen günlerde başımıza gelenleri saymazsak oldukça güzel bir tatildi.

Her şey, bir gün dedemi dalgın bir şekilde otururken görmemizle başladı. Dedem kahvaltıda oldukça düşünceli görünüyordu. Ben de sordum:

– Dedeciğim oldukça üzgün görünüyorsun. Neyin var?

– Leventçğim, son günlerde işler iyi gitmiyor. Tarlalardaki meyve ağaçları ve ekili alanlar mahvoluyor. Hayvanlar mahsulümüzü yedi bitirdi. Gece bir tarlayı beklesem diğeri mahvoluyor, diğeri gitsem öbürü zarar görüyor. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Ben hemen atıldım:

– Dedeciğim bir tanesine de biz baksak... Böylece senin işin de azalır. Hem daha az

yorulursun, hem de tarlaları hayvanlardan birlikte koruruz.

Dedemin neşesi yerine geldi. Bizim teklifimize çok mutlu oldu.

– O zaman size ormanın kıyısındaki tarlayı veriyorum. Çünkü orada küçük bir kulübe var. Ormanın hemen kenarında, köye oldukça uzak ama kulübeniz olduğu için korkmazsınız.

Kâmil ağzındaki yiyeceği bitirince konuştu:

– Dede bakšana, bizde korkacak göz var mı?

Kâmil bunları söylerken gözlerini şaşkınlıkla yapmayı da ihmal etmedi. Hepimiz Kâmil'in komikliklerine gülerken kahvaltayı tamamladık. Böylece akşamki işimiz de belli oldu: Hayvan Kovuculuğu...

Akşama kadar dedeme ev işlerinde yardım ettik. Sonra da geceyi iyi geçirmek için bir süre dinlendik. Ardından bisikletlerimizi ve Eşşek'imizi de alıp yola koyulduk. Daha önce hiç gitmediğimiz bir tarlaydı burası. Köye oldukça uzak, ormanın kıyısında, pek kimsenin geçmediği bir yerdi. Biz bu tarlayı kolay bulalım diye dedem bize bir de kroki çizdi. Bu kroki sayesinde işimiz oldukça kolaylaştı. Tarlayı ve içindeki kulübeyi elimizle koymuş gibi bulduk.

Dedemin bizi gönderip göndermemekteki endişesini de anlamış olduk. Çünkü burası oldukça ürkütücüydü. Kulübenin içine girdik ve beklemeye başladık. Ormanın derinliklerinden gelen yabani hayvanların sesleri hepimizi korkutmaya başlamıştı bile...

Karanlık iyice çökünce ormandan gelen sesler daha da arttı. Hepimiz korkmuş ve sessizleşmiştik. Ormana bakan açık pencereden içeri dolan sesleri dinlemeye başladık. Mert hemen yanıma sokulmuş ve korkudan uyu-yakalmıştı. Bana kene gibi yapışmıştı.

Mert'ten kurtulup pencereyi kapattım. Böylece sesler kesilir ve herkes biraz olsun rahatlardı. Tarlaya bakan pencereyi açtım ve sesler biraz kesildi.